

Sygn. akt VI U 63/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2023 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2023 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148 (1) § 1 k.p.c

sprawy z odwołania małoletniego F. M. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego D. M.

przeciwko: Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania małoletniego F. M.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 17 listopada 2022 r. znak WN-I. (...).1. (...).2022

zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zalicza małoletniego F. M. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Sygn. akt VI U 63/20

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 22 lipca 2022 Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył małoletniego F. M. do lekkiego stopnia niepełnosprawności o symbolu przyczyny 12- C do dnia 31 lipca 2024 roku.

Orzeczeniem z dnia 17 listopada 2022 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie z dnia 31 lipca 2024 roku.

Przedstawiciel ustawowy małoletniego D. M. złożył odwołanie od orzeczenia z dnia 17 listopada 2022 roku wnosząc o zaliczenie dziecka do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu argumentował, że z F. M. nie radzi sobie z emocjami, stresem i z lękiem, które objawiają się autoagresją oraz ma stany depresyjne. Dziecko wymaga opieki w dojeździe do szkoły, stałego pilnowania i uwagi.

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie powołując się na zasadność obu wydanych orzeczeń.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletni F. M. ma 17 lat, wypowiada się chaotycznie, wielowątkowo jest wielomówny, nie nawiązuje kontaktu wzrokowego. Objawów psychotycznych nie ujawnia. Jest uczniem II klasy technikum programistycznego, chodzi do szkoły integracyjnej – ma trudności w nauce, mama odrabia z nim lekcje, ale dostaje słabe oceny. Nie potrafi wszystkiego zrozumieć, nie ma motywacji. Do szkoły chłopiec jest dowożony samochodem przez rodziców. Sam nie zostaje w domu – próbował wyjść przez okno. Sam się myje i ubiera, fizycznie jest sprawny, ale nie jest samodzielny. Łatwo się denerwuje – bije się po głowie, gryzie w język. Chłopiec Jest pod opieką psychiatry. Przyjmuje C. 36 mg

oraz M.. W szkole chłopiec uczęszcza na zajęcia (...) oraz z psychologiem. Ma indywidualne nauczanie i nauczyciela wspomagającego. F. M. ma całościowe zaburzenia rozwojowe, zespół (...) oraz zaburzenia hiperkinetyczne i jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym od wczesnego dzieciństwa do 31 lipca 2024 r. Symbol przyczyny niepełnosprawności 12-C.

(opinia biegłego ortopedy psychiatry – k. 13-16, dokumentacja zgromadzona w aktach (...))

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił o dokumentację zgromadzoną w aktach (...) oraz opinię biegłego psychiatrę M. L. sporządzaną po przeprowadzeniu badania odwoływającego i analizę dokumentacji medycznej. Opinia jest w pełni spójna, logiczna oraz zawiera wnioski, które Sąd w pełni podziela. Żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do sporządzonej opinii i nie wносиła o jej uzupełnienie.

Mając tak ustalony stan faktyczny Sąd ocenił zasadność odwołania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511 j.t.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki.

Artykuł 4 ust. 1, 2 i 3 cytowanej ustawy stanowi, że do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji; do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych; do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Odnośnie zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wskazano trzy przesłanki konstytuujące omawiany stopień niepełnosprawności. Są to: naruszenie sprawności organizmu, niezdolność do pracy albo zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub czasowa albo częściowa pomoc innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Takie sformułowanie oznacza, że zawsze występować musi naruszenie sprawności organizmu i dodatkowo, albo niezdolność do pracy (lub zdolność jedynie w warunkach pracy chronionej), albo konieczność pomocy w pełnieniu ról społecznych.

Pierwsza przesłanka związana jest z funkcjonowaniem organizmu człowieka. Chodzi o konkretną cechę tego organizmu, którą jest naruszenie jego sprawności, które polega na zaburzeniu jednej lub kilku funkcji organizmu. Drugi element decydujący o zaliczeniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ma związek ze zdolnością do zarobkowania (element ekonomiczny, zawodowy), którą należy rozumieć, jako niezdolność do pracy, jako skutek naruszenia sprawności organizmu polega na całkowitej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej z powodu psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu. Trzecia przesłanka polega wyłącznie na konieczności zapewnienia pomocy (bez opieki) w celu pełnienia ról społecznych. Mama chłopca przebywa z nim stale w domu, pomaga mu w odrabianiu lekcji, odwozi i zawozi go do szkoły. W szkole chłopiec ma indywidualne nauczanie, nauczyciela wspomagającego, Mama chłopca nie pracuje, jest stale pod telefonem, nie zostawia syna w domu samego z powodu zachowań autoagresywnych dziecka. Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności odwołania należy stwierdzić, że zostały spełnione dwie wymagane ustawą przesłanki zaliczenia odwoływającego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mianowicie: 1) naruszenie sprawności organizmu oraz 2) niezdolność

do pracy. Odwołujący się cierpi na zaburzenia rozwojowe, zespół (...) oraz zaburzenia hiperkinetyczne, a przede wszystkim powodują, że nie jest samodzielny w życiu codziennym – sam nie pozostaje w domu (próbował wyjść z domu przez okno, bije się po głowie, gryzie się w język), przejawia zachowania autoagresywne. Sam się myje i ubiera, fizycznie jest sprawny, ale nie jest samodzielny w tak jak osoba w jego wieku. Odnosząc się do niezdolności do pracy odwołującego należy wskazać, że należy to oceniać poprzez pryzmat tego, że chłopiec chodzi do szkoły integracyjnej zdobywając tam podstawowe umiejętności niezbędne do codziennego funkcjonowania w życiu społecznym, a ewentualnie również zawodowe w przyszłości.

Odnosząc się do wyżej omawianego naruszenia sprawności organizmu ze względu na aktualny stan zdrowia odwołującego Sąd oparł się o opinię biegłego psychiatry M. L.. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego sądowego, tym bardziej, że wydana opinia zawierają pełne i jasne uzasadnienie. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego sporządzonej przez biegłego opinii nie można odmówić rzetelności i fachowości, co do medycznej oceny stanu zdrowia odwołującego. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, to wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., sygn. akt II CK 572/04). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony.

Wobec powyższego odwołanie małoletniego F. M. w zakresie zmiany orzeczenia (...) odnośnie zaliczenia jego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na czas określony podlegało uwzględnieniu. O powyższym orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)